

Amintiri din Köln

Duminica mi-am parasit acasa musafirii care au fost peste weekend la mine si am plecat la 12 de acasa. Am luat un ICE din Stuttgart si cam in 3 ore am ajuns la Köln. Timpul asta l-am petrecut citind ziarul pe care-l primesc saptamanal si pe care rar apuc sa-l citesc de la cap pana la coada. Lipsa de timp liber, ce sa-i faci. Putin inainte sa ajung la destinatie am inceput sa ma plictisesc, am lasat ziarul si am lasat capul pe spate. Se pare ca am fost destul de obosit, pentru ca am atipit putin. Nu s-a intamplat nimic, pentru ca m-am trezit repede si oricum trenul era doar de la Stuttgart pana la Köln, asa ca nu as fi putut merge din greseala mai departe pentru ca statia finala a trenului era si a mea. Dar m-am mirat ca am fost asa de obosit incat sa atipesc. Dar e de inteles, daca cu o seara inainte m-am culcat la 2 si m-am trezit pe la 9, in ciuda faptului ca era duminica si as fi putut sa dorm mai mult. Dar trebuia sa imi pregatesc bagajele si sa pregatesc micul dejun pentru musafiri. Ne-am cam intins cu toate, asa ca pana la urma am ajuns sa fac in ultimul moment unele lucruri, dar am plecat cu bine. Atat de bine incat bagajul mi-a fost mai usor de cateva lucruri mai mult sau mai putin importante. Ca de ex. intreaga serie de ustensile cosmetice, adica deodorant, piaptan, sampon, pasta de dinti si chiar si periuta de dinti. Asta e, unde nu-i cap, vai de cei de langa tine de urat ce poti.

Important este ca am ajuns cu bine si ca am gasit repede hotelul unde rezervasem camera, hotelul trebuia sa fie neaparat foarte aproape de gara, pentru ca nu am plecat cu masina sa ma plimb prin oras si nu aveam chef sa ma apuc sa iau diferite busuri si tramvaie in fiecare zi din cine stie ce zona indepartata a Kölnului. Dupa ce mi-am lasat lucrurile in camera am mers pana la standul nostru din expozitie ca sa vad cum stau lucrurile si ce mai trebuie facut. Robotul era deja la locul lui si functiona totul, asa ca dupa ce am primit cheile am luat-o prin oras la o plimbare de recunoastere.

In ziua aia cam batea vantul, la Stuttgart a fost cam frig din cauza asta, dar si in Köln mai ales pe malurile Rinului, dar nu numai acolo, era si mai frig mai ales ca era deja spre seara cand eu am luat-o prin oras. In drumul meu am vazut numai kebaburi si solarii, dar nu ma interesa nici una din astea. De fapt nu ma interesa nimic anume, vroiam sa vad orasul in sine. Dupa ce am umblat vreo 2 ore fara un anume scop pe strazile vechi si inguste ale Kölnului mi s-a facut pofta de o inghetata, de fapt aveam chef de ceva dulce si stiam ca nici la asta nu m-am gandit cand am plecat de acasa asa ca nu aveam nimic in bagaje. Dar pana la urma m-am reprofilat pe o specialitate din Köln, adica o bere Kölsch. Dar e cam ciudat si neplacut sa intri intr-o cârciuma de unul singur si sa iti iei o bere. Ori esti alcoolice si e normal pentru tine ori esti cu obrazul gros si ti se fâlfâie de restul si de cum arata. Cum nu sunt nici unul din astea am trecut pe langa multe baruri fara sa imi iau inima in dinti, dar pana la urma am intrat in unul unde vazusem ca erau ceva mese libere si chiar si barul, adica tejgheaua era goala. Am intrat inaintea, am cerut un Kölsch si am intrebat daca mesele sunt libere si daca ma pot aseza la ele. Tipa intre doua varste din spatele tejghelei ma intreaba daca vreau sa si mananc ceva, si pentru ca i-am spus ca nu prea aveam de gand mi-a raspuns cam acru "atunci stai aici in picioare". M-am uitat la ea si ma gandeam acum ce sa fac, sa ii intorc spatele si sa plec sau sa ii spun vreo doua de dulce si sa raman? Nu am facut nici una nici alta, pentru ca a incercat sa o dreaga cumva si mi-a dat de inteles ca la mesele de langa tejgheea pot sa stau. Alea erau mese din alea inalte cu scaune de bar pentru putine persoane si nu din alea de restaurant serioase cu scaune normale ca cele spre care aratasem eu. Asa ca mi-am luat paharelul de 0,2 l cu simbolul orasului lor, adica o posirca de bere de care Kölnul este foarte mandru si m-am pus la o masa din alea, am luat ziarul local din cui si l-am rosfait in timp ce sorbeam din berea cu gust de apa minerala. Porcaria lor de ziar local, pe nume Express, cu care se lauda pe toate strazile este format un sfert din mica publicitate si jumatate din sport. Asa ca numai bine cand terminasem de citit sfertul ceva mai interesant si tocmai mi se terminase berea, imi striga tipa cea „politicoasa“ care m-a servit cu paharul de

bere: "Tinere! Mai vrei un pahar?" Daca as mai fi avut ce citi as mai fi stat un timp, dar doar sa mai stau ca sa ma uit la ea nu aveam chef, asa ca am pus ziarul la locul lui, i-am dat paharul inapoi, am platit si m-am retras din localul "select". Se pare ca nimerisem in unul din multele localuri cu tenta familiara, pentru ca ceilalti 4-5 clienti din tot localul aveau ceva insigna de club sau de io stiu ce adunare si povesteau si radeau tare, cum se cade unui grup de nemti cu bere in mana. Iti dai seama ca toti ochii erau pe mine, care-i ignoram eroic.

Adevarul este ca tot orasul mi s-a parut cam ciudat in ziua aia, de fapt nu orasul in sine, pentru ca e un oras frumos cu tenta istorica, cu multe biserici, cladiri vechi si strazi micute. De fapt este doar o impresie subiectiva si gresita de-a mea. Probabil din cauza hotelului mic, vechi si incomod, fara lift, cu scari inguste pe care de abia am incaput cu bagajul, cu o receptionera fara stil, din cauza lumii care se imbraca foarte simplu si care mi se pare simpla la prima vedere, din cauza preconceptiei mele despre lipsa industriei dezvoltate din zona asta a tarii si care duce la lipsa oamenilor cu scoli inalte si de asta gasesti doar marinari de apa dulce si a fabricanti de posirca de bere, din cauza ziarului local de duminica lipsit de subiecte si nu in ultimul rand din cauza frigului care imi intra in oase si care te face sa te simti incomod in locul in care te afli. In ultimii ani am mai trecut prin Köln, dar a fost doar in fuga, adica mai mult de o ora nu am putut sa-mi fac timp, asa ca nu am vazut prea multe din oras si nu mi-am facut o impresie pana acum despre el. Si nu as vrea sa raman cu parerea asta despre asa un oras totusi dragut.

Pana la urma am ajuns in centrul lor si acolo am mai dat de niste oameni, pentru ca pana acum plimbandu-ma pe alte strazi decat cele principale a fost cam pustiu. Acolo, printre multele vitrine cu magazine de toate felurile am dat din nou peste unul care vinde inghetata asa ca mi-a reaparut pofta de asa ceva. Aveam de ales intre mica, normala si mare. M-am hotarat pentru o inghetata normala de la masina, si bine am facut, pentru ca in timp ce ala pune inghetata in cornet si nu se mai oprea, de mi-a facut o inghetata cat o zi lunga de pasti, imi multumeam ca nu am cerut mare, ca altfel si acum mai stateam si mai lingeam de pe inghetata aia pe frigul ala. In fine, dupa ce m-am mai plimbat cateva minute am ajuns dupa vreo 3 ore din nou in hotel, am mai mancat un sandvici si m-am apucat sa ma uit la televizor, ca altceva mai bun nu prea mai aveam de facut. Pe la stiri am atipit iar, ca doar nu eram acum mai odihnit decat pe tren, m-am mai trezit, am mai vazut un serial comic si atunci m-am hotarat sa ma culc pe la 23:00.

A doua zi de dimineata, adica luni, m-am trezit la 7 cand incepea sa se si serveasca micul dejun la hotel. Dupa o scuta pregatire pentru noua zi mi-am luat lucrurile si am coborat in sala de mese de langa receptie. Pe acolo se invartea sefa hotelului si servea lumea, asa ca am primit si eu de la ea un ou si un ibric finut plin cu ceai verde. Am mancat pana m-am saturat si am plecat cu un mar in mana. Trebuie sa recunosc ca micul dejun a fost mult mai bun decat hotelul, adica mi-a schimbat putin impresia despre hotel. Nu mancarea in sine, ca micul dejun e acelasi peste tot in Germania, adica primesti un ou moale, ceai sau cafea si te servesti cu ce vrei si cat vrei, adica painite sau toast, unt sau margarina, salamuri si branzeturi, iar ca desert dulceata sau nutella si pe langa suc de portocale. Cosul cu mere si banane nu lipseste nici el din nici un hotel. Asta e micul dejun standard la orice hotel sub 4 stele. Deci nu mancarea a fost care mi-a placut, ci mesele in sine, adica totul era curat (nu pot sa zic ca restul hotelului era altfel, nu pot comenta nimic la subiectul asta), ci tacaturile, farfuriile stilate si care-ti faceau pofta de viata. Asa ca dupa micul dejun unde sigur am pus un kil pe mine am luat-o din nou pe jos peste Rin pana la Expozitie. Am ajuns pe la 8:30, dar nici urma de olandezii care impart standul cu noi. Dupa cam o ora si dupa ce am citit cam jumătate de lucrare de doctorat a sefului meu au aparut si ei. Curent (400 Volt) pentru robotul nostru inca nu aveam, asa ca nu-mi ramanea deca sa ma uit la ei cum aranjeaza standul si cum asteapta si ei dupa electricienii olandezi pe care i-au angajat sa le aranjeze standul. Dar si cand au venit aia nu m-au putut ajuta prea mult, pentru ca electricienii din

Köln trebuiau sa aduca un prelungitor si nu au mai aparut. Era un frig in hala aia de suflam aburi si imi inghetau mainile. Standul era tocmai langa una din portile pe unde intrau toate masinile si utilajele in hala, deci trebuia sa ramana deschisa, asa ca tragea un curent si un frig de numa-numa. Pe la pranz, dupa ce am vizitat deja toate standurile si am vazut cum isi aranjeaza toti expozitiile, m-am plictisit sa tot astept si m-am dus sa caut ceva mai serios de mancare decat carnati cu paine ce puteam lua de la bufeturile din interior. Asa ca am iesit in oras si pentru ca aveam pofta de un Kebap am cautat pe strazile pe unde am umblat cu o zi inainte si pe unde am vazut asa ceva. Dar bineinteles ca atunci cand cauti nu gasesti nimic. Am dat peste un asia-imbis si peste ceva pizzerie, dar nu prea aveam chef de asa ceva, asa ca am cautat mai departe ceva turcesc pentru ca intr-unul din birturile nemtesti clasice si vechi din Köln nu mai aveam chef sa intru. Si pe cele mai multe strazi batea in continuare vantul si era aproape la fel de frig ca in hala din care tocmai am plecat. Dupa o ora de cautat am vrut sa ma dau batut si tocmai cand sa ma intorc (tipic!) am dat peste ceva imbiss grecesc ascuns pe dupa un colt si o parcare. Bucuros, cu zambetul pe buze, am intrat si am comandat un gyros complet. Nu rade, asa se numea, adica era gyros cu tot ce-i trebuie, adica cartofi prajiti, zaziki, si salata cu dressing de iaurt. (sper ca nu ti-e foame) Am asteptat cateva minute bune pana cand a fost gata portia mea, asa ca mi-am luat o sticla de Kölsch si m-am pus la o masa afara in soare. Eram singurul care a stat afara, dar pentru ca nu batea vantul in coltsorul ala era si soarele imi batea in fata si in farfurie, m-am simtit foarte bine. Cand a venit tipul, cu farfuria mea, m-am mirat cum a adus-o fara sa-i cada ceva de pe ea. Era o farfurie mare, intinsa si plina ochi numai cu lucruri bune. Din pacate trebuia sa mananc repede ca deja ma sunasera olandezii ca aveau ceva intrebari in legatura cu curentul pentru robotul meu, asa ca trebuia sa ma intorc la stand. Asa ca am infulecat in graba, dar mi-a priit foarte bine si m-am umplut pentru a doua oara in ziua aia. Dupa ce am dat peste gat si sticla de jumate de bere care a avut un gust mult mai bun decat posirca de aseara m-am intors la robotelul meu. Acolo tot nu promisem curent, dar au improvizat ei ceva asa ca puteam sa incep sa lucrez la el. Mi-am scos laptopul si am inceput sa butonez. In timpul pranzului observasem ca mainile din cauza frigului sunt albe si foarte aspre de parca aveam deja vreo 60 de ani. Dar cum am uitat si periuta de dinti, iti dai seama ca nu am luat cu mine creme de maini. Ca rar o sa vezi un barbat cu creme prin bagaj, dar mai sunt si din aia. Oricum la mine va mai dura mult pana voi deveni asa unul. Sper. Pe frigul ala din hale sa mai si butonezi calculatorul e cea mai mare placere, ca-ti ingheata degetele de la radacini spre varfuri si invers, dar eu mi-am permis placerea asta cateva ore bune. Cam fara folos, ca robotul mergea si fara sa-i fac eu ceva, dar am tot incercat eu sa-i schimb cate ceva ca sa nu ma simt in plus si ca sa aiba lumea impresia ca chiar are rost ceea ce fac. :-)

Cand am vazut ca nu pot sa-l stric l-am lasat sa mearga si pe la 7 seara au terminat si olandezii toata treaba, au mai facut curatenie si s-au pus pe plecare, asa ca am luat-o si eu din loc odata cu ei. Mi-am mai sunat seful sa aflu ce se mai intampla si m-am dus la hotel sa-mi las calculatorul si sa ies in oras mai lejer imbracat. Pana pe la 8 am intrat in cateva magazine, mi-a cumparat periuta de dinti noua si ceva gel de dinti, adica niste pasta de dinti semilichida iar din alte magazine mai niste nimicuri. Dupa ce s-au inchis toate magazinele la ora 8 conform legii din Germania in vigoare am hoinarit mai departe prin oras fara tel si fara scop, avand in subconstient faptul ca odata si odata o sa mi se faca foame, poate chiar inca in seara asta, deci mai bine sa previi decat sa combati. Deci cautam ceva mic si totusi gustos de mancare ca nu aveam chef de cornuri sau io stiu ce alte produse de panificatie. Ti se pare ca toata ziua ma gandesc numai la mancare? Pai na, se vede pe mine, la ce forme rotunde am. :-)

Din cauza ca gyrosul inca mai apasa usor peretii stomacelului meu in care in mod anormal dispar kilograme de mancare pe nevazute, de se mira lumea unde intra, nu prea mai aveam chef de nimic, dar la un moment dat in hoinareala mea mi s-au oprit privirile si picioarele in fata unui restaurant foarte modern si simplu pe care scria mare "Specialitati japoneze". Inauntru niste mese dreptunghiulare, fara multe impodobeli, peretii goi, vreo doua statuete pe

teighea, deci foarte simplu si placut, tipic Japoniei din zilele noastre. Am zaborit mult in fata lui, dar pana la urma mi-am luat inima in dinti si stomacul in gat si am pasit inaintea. De servici era un tip tanar si dragut si o tipa si mai draguta, cu ochi in slit (nu se uita la nimeni in slit, asta era forma ochilor) si par lung si negru, poate era chiar japonezoaica, dar cine stie asta in afara de ea si prietenul ei. Asa ca am comandat la tipul ala niste sushi si sake si dai si lupta cu betele prin farfurie. Daca nu te pricepi in ale betigaselor mori de foame in restaurantul asta, pentru ca tacamuri nu am vazut sa puna la dispozitie, toata lumea manca cu betisoarele si bine faceau. Noroc ca ma descurc din copilarie cu asa ceva, asa ca am putut sa ma concentrez pe mancare si pe tuica lor specifica si slabuta. Nu sunt eu omul care sa bea tuica sau bauturi tari, dar daca am reusit sa beau un ulcior (de vreo 15 cl) fara sa se invarta lumea cu mine, inseamna ca e slabuta de tot. Dar e gustoasa, daca ai la ce sa o bei. Dupa ce am terminat portia de role din orez umplute cu salata de ton pe care le imbuibam pe rand intr-un sos de soia tinandu-le intr-un echilibru perfect intre cele doua betisoare, inca mai aveam lichid din ala transparenti in ulcele, asa ca am mai comandat o inghetata de ceai verde, probabil gheata cu coloranti verzi, dar colorantii aia aveau gust tare bun, asa ca erau sigur japonezi. :-)

Ce mai, am mancat bine in stilul unui om de afaceri japonez. La un moment dat, in timp ce-mi savuram inghetata s-au pus la masa de 4 persoane de langa mine o trupa de 4 oameni (doi barbati si 2 femei). Nimic anormal pana acum. Cateva minute mai tarziu mai vin cativa (inca 2 femei si un barbat) si spre surprinderea lor se cunosteau si spre surprinderea mea ar fi vrut sa stea in apropiere. Pentru ca erau numai vreo 3 persoane le-am explicat ca pot sa stea la masa mea care era singura din apropierea celeilalte pentru ca eu in curand plec. Foarte draguti, au spus ca nu vor sa ma goneasca de la masa, dar la insistentele mele si dupa ce au vazut ca ma dau la o parte sa le fac loc s-au asezat toti patru, ca intre timp mai aparuse unul in grupul lor. Ospatarita cea draguta si destul de inalta pentru o asiatica incepuse deja sa imi zambeasca larg, dar sa nu-ti inchipui ca cine stie de ce, ca la fel imi zambea si tipul, si nu cred ca el vroia sa se dea la mine, dar zambeau din cauza situatiei create. La un moment dat s-a apropiat el de mine si mi-a spus ca daca vreau pot sa ma mut la alta masa, care se elibereaza tocmai acum. Pentru ca lingurita care lopata in inghetata delicioasa se apropia tot mai mult de fundul bolului i-am spus ca nu e nevoie si ca pentru mine e in regula. Ce o fi pentru ceilalti nu ma interesa prea mult, dar pareau ca se simt bine toti 9, ca se mai lipise unul de ei care a iesit din Buda (buda, adica wc, nu zeul japonezilor) si se asezase tot la masa mea. Incepusem deja sa ma uit pe sub mese de unde mai apare vreunul. Deci dupa ce am inceput sa mananc si sa beau singur ca si cu o seara am terminat in mijlocul unui grup larg si simpatic si sub privirile zambitoare ale unei gheise europenizate. Dar fiecare lucru are un sfarsit, numai betisoarele japoneze au doua, asa ca pe la 9 si ceva m-am retras si din locul asta si am lasat teritoriul in mainile noilor veniti. Cu zambetul pe buze, dar nu stiu daca din cauza situatiei comice sau din cauza sake-ului, am luat-o mai departe. Frigul nu-l mai simteam (de ce oare?) afara era deja intuneric, asa ca ce-mi pupa mie mintea? Acuma mai un solariu mi-ar mai trebui si seara e perfecta. Cum deja de multa vreme ma uitam pe strazile Kölnului dupa vreun solariu, nu am avut sanse sa gasesc asa ceva nici dupa un sushi asa de bun, mai ales ca pe strada principala pietonala plina de magazine de toate felurile nu prea ai cum sa dai peste ceva asemanator. Asa ca nu m-am separat cand s-a terminat strada si am trecut de cateva linii de tramvai. Se pare ca dadusem peste ceva cartier "roz", ca incepusera sa apara sali cu jocuri de noroc si mici sali de cinema interzise minorilor. Dupa ce a trecut pe langa mine si masina de politie in rondoul ei de noapte care spre mirarea mea nu s-a oprit sa ma aresteze nici de data asta, am vazut vis-a-vis de sediul de politie criminilastica a cartierului respectiv cu tot felul de afise cu mutre care de care mai furioase, reclama luminoasa a unui solariu. Dar oare ce solariu mai e deschis putin inaintea orei 22? Ei bine, asta mai era pentru cateva minute. Asa ca am profitat de ocazia aparuta si m-am propatit si eu in fata teighelei. O alta fata simpatica, de data asta europeana get-beget mi-a explicat cam cat ar fi indicat sa stau pentru pielea mea sub dusul

de soare artificial, asa ca peste cateva minute m-am intins in toata goliciunea mea pe una din bancile usoare (adica nu prea puternice) pentru vreo 15 minute cu castile pe urechi. Dupa o zi cu trei mese gustoase, un frig de vreo 8 ore si plimbari kilometrice a fost un adevarat balsam pentru sufletul meu si pentru pielea mea imbatranita de frig si de povara anilor care ma apasa in pasaport. Dupa ce s-a incheiat sedinta de binefacere, inainte sa imi trag si tricoul pe mine nu am refuzat sa folosesc deodorantul Fa pentru barbati care rezista 24 de ore daca te dai din 2 in 2 ore din dotarea firmei care se gasea si la mine in cabina. La plecare am mai deranjat-o odata pe tipa care aspira in urma ultimilor clienti (adica a mea) si am rugat-o cu tupeu sa-mi dea de la ea niste crema de maini ca nu mai suportam sa ma uit la mainile mele finute si zbarcite de pianist pe tastatura computerului. Cum sa ma refuze ea pe mine si cum sa nu aiba o domnisoara ceva crema de maini la ea, asa ca am rezolvat si problema asta stringenta ca un adevarat român. Dupa asa o invioarare sufleteasca nu imi mai ramanea decat sa ma duc spre hotel cu un zambet care-mi atingea ambele urechi de se uitau toti deja dupa mine ca dupa un alien de pe planeta Fericirii. Trecând pe la gara mi-am mai luat si biletul de tren pentru a doua zi care sa ma duca inapoi acasa, pentru ca eram conditionat de faptul ca trebuia sa ma intalnesc pe drum cu seful meu care urca pe la jumatatea drumului dupa un curs tinut la o facultate din zona. La hotel nu am mai facut nimic iesit din comun, in afara sa ma spal din nou pe dinti dupa 36 de ore sanatoase, m-am mai uitat putin la televizor si am mai citit ceva, asa ca la miezul noptii eram deja pregatit sa ma bag in pat. Dar pana am mai pregatit lucrurile pentru a doua zi, pana am mai scris un pic la raportul meu cat timp mai era totul proaspăt in memorie si pana am mai scris la memoriile mele s-a facut ceva mai tarziu. Pentru ca nu imi era chiar asa de somn am mai ramas totusi la televizor si s-a facut chiar tarziu pana m-am culcat.

Dupa asa o zi frumoasa care ma duce cu gandul la concediile de care-ti amintesti cu drag iti dai seama ca nu mai puteam sa fiu chiar asa de suparat pe orasul care ma gazduia pentru cele 2-3 zile. Unele lucruri din el raman si acum destul de ciudate pentru mine, dar e un oras ca oricare altul, sunt si altele mai bune, dar sunt si altele si mai rele.

In schimb ciudate sunt gandurile care mi le fac despre asa zile. In ziua asta mi-am terminat lucrul destul de tarziu, adica la 7 seara, a doua zi trebuia sa ma trezesc relativ devreme, mai aveam cate ceva de pregatit pentru maine, deci timp liber aveam mult mai putin decat in alte zile. Si totusi mi-am facut timp sa ma plimb prin oras, sa hoinaresc, sa ma bag in restaurante care-mi faceau cu ochiul si sa mai si iau o picatura de rai fierbinte. Si asta doar pentru ca eram in alt oras decat acasa, si chiar daca eram in interes de serviciu, tot ma simteam ca in concediu. De ce nu suntem in stare sa ne rupem in halul asta in oricare zi din sirul de monotonii ale noastre si sa facem in oricare din zile o astfel de oaza sufleteasca. Posibilitatile le aveam oriunde am fi, nu trebuie sa fie cineva cu noi, nu trebuie sa fie locuri straine, nu trebuie sa fie o zi deosebita. Pur si simplu sa te rupi spontan de ziua de maine si sa intreprinzi ceva destul de nebun de care sa-ti amintesti cu drag. Oare de ce suntem asa de legati de traditii si de decadere in noi insine?

Dupa o noapte scurta de doar 4 ore, pentru ca vroiam sa fiu dimineata in jn jur de 8 la stand a trebuit sa ma trezesc si mai devreme si sa ma duc sa iau din nou micul dejun. Mi-am impachetat totul, am luat bagajele sub brat si am pornit spre parterul hotelului unde se gaseste receptia. In timp ce mi-am luat micul dejun aproape la fel de bogat ca si o zi inainte, sefa hotelului, o italianca solida, mi-a facut factura pentru firma. De la hotel m-am dus direct la gara sa-mi las valiza, ca nu avea rost sa o iau cu mine la expozitie. In Köln au un sistem foarte ciudat si practic de a-ti lasa bagajele. Nu este ca in alte gari o camera cu multe usite in perete unde-ti lasi bagajul si ramai cu o cheie de care trebuie sa ai grija si care-ti gaureste buzunarul cat de mare, grea si colturoasa este, ci aici ai doar vreo 3 automate unde-ti bagi bagajul, platesti si-ti da o cartela magnetica care trebuie sa o tii la tine. E mult mai comod sa tii o cartela de carton in buzunar in loc sa tii o cheie, mai ales ca in zilele noastre esti plin de

plasticuri si de cartele, asa ca trebuie sa ai un loc si pentru ea. In plus se foloseste spatiul foarte util si economic, pentru ca bagajele ajung undeva in subteran si sunt ordonate automat. Daca ai pierdut cartela e si mai nasol decat cu cheia, ca nimeni nu are de unde sa stie unde ti-a ajuns bagajul, daca nu ai tinut cumva minte toate cifrele de pe cartela, asa ca probabil trebuie sa astepti vreo saptamana si atunci probabil ai voie sa alegi intre bagajele fara stapan care au mai ramas neridicate de cateva zile bune. Dar partea cea mai interesanta este surpriza care te asteapta in momentul in care se deschide usita: „Oare ce o fi in bagajul asta daca nu e al meu? Sa declar ceva sau sa tac din gura si sa plec cu valorile din bagajul asta?“ Dar eu un mecatronist cu diploma specializat pe automatizare trebuie sa am incredere in ustensilele astea si sa cred in ele ca in viitorul copiilor mei. Dar tocmai pentru ca le cunosc si stiu ce le poate capul imi fac ganduri negre. :-)

Dupa ce mi-a increzut bagajul pe mana unei guri de canal din astea high-tech, am luat-o spre peronul 1 de unde pleaca cam aproximativ la fiecare 2 minute cate un tren sau un S-Bahn spre gara de la expozitie, care este de fapt la 10 minute de mers pe jos. Chiar cu o zi inainte am vazut plecand de acolo nenumarate trenuri spre expozitie, asa ca nu-mi fac probleme ca nu gasesc unul. Urc pe peronul 1, nimic in stanga, nimic in dreapta, nimic sus pe panoul semi-electronic de afisaj al peronului. Stau, ma uit in stanga, ma uit in dreapta, ma uit pe afisele cu plecarile de trenuri, descopar niste trenuri care s-ar putea sa plece in directia care-mi trebuia mie, dar nu scrie nimic concret despre gara respectiva. Observ pe un peron mai incolo un tren regional indreptat in directia buna si pe care scrie Köln-Deutz, adica exact gara care-mi trebuie mie. Deci cobor treptele, urc pe peronul 3 si dau sa urc in tren. Dar ma uit inainte totusi cand pleaca, sa nu stau degeaba in el si sa ajung pe jos mai repede. Dar ce crezi ca scrie pe panou? „Acest tren poate pleca in orice moment spre Köln-Deutz“ Nu tu un minut, 7 minute, 456 de secunde sau in urmatorul sfert de ora, ci „in orice moment“. Ceva mai atemporar nu am mai vazut niciodata. Macar in Romania zice ca pleaca in 10 minute si pleaca in 20, dar macar zic si ei ceva nu baga expresii á la Nea Ciobanu cand il intrebi cand o sa ploaie pe culmasag? Si ca distractia sa fie si mai mare, tocmai in momentul ala opreste un alt tren pe peronul 2, deci vis-a-vis de trenul asta si pe afisajul peronului apare acelasi text cu „in orice moment“. Apoi toate bune si frumoase, dar de unde sa stiu care „orice“ e mai lung decat celalat, cel de pe peronul 2 sau cel de pe 3? Ca daca acuma cobor din trenul in care tocmai ma facusem comod si urc in celalalt bazandu-ma pe legile fizicii dinamice, ca ceea ce e in miscare are energie cinetica, si din propria inertie va pleca de pe loc mai repede si tocmai cand sa urc in celalalt tren pleaca trenul la care i-am intors spatele? Iti dai seama ca pus in fata unor astfel de dileme neamtul a refuzat sa mai gandeasca si cu timpul s-a dezobisnuit de acest prost obicei de a-si folosi gandelul ca tot degeaba. Si daca tocmai te grabesti si alegi trenul gresit e clar ca te deprimi si te enervezi pana la culme si urmatorul pas este sa cobori din tren si sa te arunci in fata lui. Pai nu ma mai mir acum ca rata sinuciderilor pe caile ferate germane e asa de mare.

Spre norocul meu intuitia feminina m-a ajutata si de data asta, asa ca am ajuns cu primul tren unde trebuie, am mai incercat sa incurc vreo doua doamne, probabil rusoaice, care m-au intrebat cum ajung la expozitia de arta din Köln, care e langa cea de industrie alimentara, si le-am arata drumul gresit, dar din pacate nu s-au lasat incurcate, cine stie cine m-o fi dat de gol ca pana la urma au facut drum intors si au luat-o pe unde trebuie, si uite asa am ajuns din nou in expozitie fara nici un eveniment ciudat si fara victime. Acolo o parte din olandezii zburatori erau deja pe picior de razboi, adica asteptau cu pixul in dinti lupta cu potentialii clienti, asa ca am pornit si eu robotelul sa ameteasca invartindu-se pe loc si am asteptat clopotelul de inceput al expozitiei. Privitorii nu s-au lasat mult asteptati, robotelul nostru a fost un magnet pentru publicul larg, pe langa multele masini de extrudat carnati, de injectat carne si de transat porci care stateau nemiscate. Dar nu vreau sa ma laud mai departe cu asta, pentru ca de fapt ar fi putut face mult mai multe si mai interesante, dar nu s-a dorit la plan inalt, asa ca o las balta si nu mai zic nimic despre asta.

Dupa ce l-am instruit pe colegul meu ce e de facut in diferite cazuri am mai raspuns la cateva intrebari tehnice si am luat-o la plimbare prin standuri sa vad ce se mai expune in tara asta. Trebuie sa spun ca italienii sunt peste tot, umbra astia in toata lumea si se lipesc unde pot. O foarte mare parte din standuri erau italiene. Rusii sunt si ei prezenti in numar mare, dar nu cu standuri, ci ca si vizitatori printre standuri. Pe ei ii observi ca pe langa fiecare bosorog cu nume de Ivan e lipita cate o frumusetate inalta si blonda cu fata alba si neteda ca o papusa de portelan, neaparat in fusta si cu o geanta mare in care sa incapa multe prospecte si carti de vizita, pe niste tocure de te gandesti ca sunt vreo masina de injectat podeaua. Rolul lor e de translatoare, dar ce mai fac pe langa e treaba lor, nu ma leg de asta. Standuri romanesti nu am vazut, dar sunt sigur ca daca a fost vreunul s-a ascuns bine ca sa aiba o sansa in plus. Si sa fim seriosi, cu ce ne putem prezenta noi la o expozitie de automatizare in industria alimentara? Cu pietre de ascutit cutite? Sau cu linguri de lemn cu care sa invarti in cazanul din inox placat cu un strat micrometric de teflon?

Dupa ce am vizitat pentru a doua oara standurile, de data asta in mod mai oficial decat cu o zi inainte, s-a facut incetul cu incetul ora de plecare spre casa ca sa iau trenul care trece prin Mannheim la ora cand seful meu pleaca de la cursul lui si sa ne intalnim in tren la schimb de experienta. Asa ca mi-am luat ramas bun de la partenerii nostri din Olanda, i-am urat succes colegului de servicii si am luat-o incet pe jos spre gara principala.

Daca ma gandesc bine nu am mai povestit de mult nimic despre mancare si nu vreau sa ma fac de ras tocmai acum la coada mailului. Asa ca tin sa anunt ca in gara m-am bagat in McDonalds ca nu aveam prea mult timp si aveam nevoie de ceva food fast si am bagat in mine un meniu de tip mexican LosMuchos. Adica un hamburger cu ceva mai mult ambalaj de alta culoare. Ca in rest tot acelasi gust ca si toate meniurile are. Dupa ce am terminat fast foodul am luat un bagaj oarecare care mi l-a scuiat automatul de bagaje din gara precum automatul de ciunga de la colt scuipa inele de pleu cu pietre antipretioase de sticla colorata, intamplarea (ca nu cred ca stiinta) a facut sa fie tocmai al meu, asa ca m-am indreptat cu mare bucurie spre peronul de unde trebuia sa plece in 8 minute trenuletul meu. Spre mirarea mea peronul era mai plin decat as fi crezut eu ca va fi la asa o ora absolut normala, dar mirarea mi-a trecut cand am observat ca pe langa asta trenul mai are si o intarziere de vreo 15 minute. Care pana la urma s-a facut de 25. Dar lucrul asta este foarte normal la ICEurile din Germania, asa ca nu se mai mira nimeni de asta. Pana sa ajunga trenuletul meu pe peron se gandesc astia de la Incurcarea Cailor Ferate sa bage pe acelasi peron trenul care trebuia sa vina acum vreo 20 minute de la Stuttgart, adica din directia in care tocmai plecam eu. Si bineinteles ca a avut si asta destula intarziere, deci minus cu minus face plus, ca totul s-a aranjat si niciunul nu-l incurca pe celalalt. Asa ca dupa ce au sters anuntul de pe panou cu intarzierea trenului spre Stuttgart au bagat anuntul cum ca soseste un tren din Stuttgart cu intarziere si sa nu urce nimeni. La cateva minute dupa asta dispare anuntul si apare iar cel cu trenul meu. La un moment dispar toate anunturile. Dupa aia anunta prin difuzoare sosirea trenului intarziat de la Stuttgart care se opreste aici. Atunci baga iar anuntul trenului respectiv. In momentul in care intra trenul in gara apare iar anuntul cu trenul pe care-l asteptam eu. Iti dai seama ca au fost destui care s-au lasat incurcati de inteligenta robotica a vreunuia din angajatii plictisiti de viata asta monotona cu vine trenul – pleaca trenul, asa ca unii au urcat in trenul tocmai sosit. Dar nici o problema, ca imediat i-au coborat inapoi. Dispare trenul, dispare si anuntul, lumea asteapta, se anunta trenul meu, apare iar anuntul cu trenul de la Stuttgart care intre timp era deja de mult in depou, dupa vreo cinci minute inca nu aparuse trenul meu, se mai anunta odata, apare anuntul corect si in sfarsit apare si trenul. Ce mai, carnaval, nu gluma in Kölnul asta. Nu imi dau insa inca seama daca asta e motivul pentru care Kölnul este capitala Faschingului in Germania sau invers, din cauza „nebulilor de carnaval“ (Faschingsnarren) au devenit oamenii asa. Pentru ca exemple care sa-mi intareasca impresia asta am avut destule. Dar nu cred ca voi reveni sa studiez mai departe

acest caz. Ii las pe cei in cauza sa faca asta, sunt destui psihologi care nu au ce face. Eu ma voi ocupa mai departe de nebunia robotilor. Ca un robot devine uman doar prin nebunie!

Dupa ce am urcat in tren am incercat sa gasesc un loc la o masuta ca sa pot sta fata in fata si ochi in ochi cu seful meu, daca ma intalnesc cu el, si mai ales ca sa imi pot folosi calculatorul din dotare pe drum. Dar trenul era cam plin, asa ca m-as fi bucurat sa gasesc si doar doua locuri, oriunde. Cum norocul nu m-a lasat nici de data asta, ca am impresia ca voi manca gainat cu lingura cand oi fi batran, ca in copilarie nu am facut-o, am dat peste o masuta unde un tip tocmai isi instala computerul. Asa ca m-am inghesuit si eu langa el si l-am lasat sa se simta bine ca e la moda cu calculatorul sub brat. Eu mi-am citit ziarul de Köln gasit de dimineata in trenul care pleca in orice moment si ajungea nu se stie cand, am privit computerul din stanga, computerul din dreapta si computerul cu doua banchete din fata mea, si cand am ajuns la concluzia ca se potriveste mai bine un numar cu sot la o retea wireless mi-am scos si eu laptopul ca sa dau cu tifla celor care se credeau unici in multimea lor. Ca doar n-o sa fiu eu mai bun ca ei.

La Mannheim am reusit sa dau peste seful meu si el peste mine, asa ca am povestit in tren vrute si nevrute din lumea afacerilor si la scurt timp dupa asta am ajuns la Stuttgart, ne-am despartiti si am ajuns si eu acasa intr-u tarziu, adica pe la ora 7 seara. Avand in vedere ca mi se inchid ochii de imi proptesc pleoapele cu scobitori nu mai povestesc mai departe, mai ales ca aici se incheie excursia asta la Köln.

© Manuel Fernbacher,
08.04.03